

Ode öfwer den 16 martii 1792.
Stockholm, tryckt hos Johan A.
Carlbohm, 1792

1700-1829 81 Ca gust. III Br. 1729

[Gustaf III]

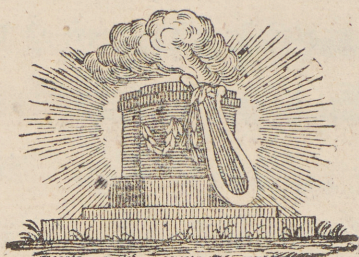
Kitt. Sv.
Vers. Kgl.
Gust. III

D D E

Sfwer

1700-1829
1792

Den 16 Martii 1792.

D Bygd! D tidernas förderf!
Det var då dit du skulle drifvas!
Leopoldt.

Stockholm,
Tryckt hos Johan A. Carlbohm, 1792.

1850

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

PHYSICS

U n m ä r k n i n g.

Utan at såsom Boileau säger *), i et ödmjukt Företal på knå anhålla om Läsarens misfundsambhet med mit arma foster; vågar jag endast erinra den läckrare smaken, at desse versar ej äro et alster af en Poetisk ärelystnad, utan et utbrott af et icke stenhårdt hjertas rörelser wid första underrättelsen om den i Stockholm d. 16 Martii timade rysliga händelsen; samt at de utgifwas endast i den affigt, at hos de få Läsare, i hwilkas händer de kunna komma, för några ögonblick syflosätta de känslor, hwilka i närwarande tid må-

)(2

ste

*) Un auteur à genoux, dans un humble preface
Au lecteur, qu'il ennuie, a beau demander grace;
Il ne gagnera rien sur ce juge irrité,
Qui lui fait son procès de pleine autorité.

ste wara werksamma hos hwarje Swenske
Undersåte. Thuru det glada hopp, som
råder i slutet af Skaldestycket, beklagli-
gen genom de sednaste högst bedröflige tid-
ningar ej blifwit besannadt: så har jag
dock icke trott mig derwid böra göra nå-
gon ändring; Då mit ämne är endast
den 16 Martii. Åbo den 6 April 1792.

Neque

*Per nostrum patimur scelus
Iracunda Jovem ponere fulmina.*

HORATIUS.

Med denna hemfka blick, med blod på dina wingar,
Som hwina genom skyn, der flämtande du far:
Säg, Nykte! säg, hwad är den tidning, du of bringar,
Som dig förstummat har?

Hwad är den grymma dom, du of förkunna ämnar?
Dit dröjsmål fargar of: säg, döda med et ord —
Hwad hör jag! — Store Gud! at under of sej remnar
Ken wåre faders jord!

Se detta slagna folk — Drörligt än det stirrar;
Nu wrider hånden, qwaldt; och blickar up til skyn.
Stum, står förtwiflan der; här, wreden wildsint irrar,
Och ropar: hämd, Sörsyn!

Twåret stannar handelns flod, och hamrars dån uphöra,
Och slöjdens händer dö — Rättwisan håpnande
Sin wågskål faller ner — Med handen mot sit öra
Försmägta Dngderne.

Mållösa, af och an de bleka Sångmöde fara:
I deras tempel råer en stum och ödslig natt.
Blott då och då, man hör en klaglig luta swara
På deras suckar matt.

Han fins då icke mer; han blir då ewigt bårta!
 Han, denne menſſjo-wån! Han, denne Landsens Far! —
 Kårt, Titus! war dit lif, och ſå hans dagar kårta,
 Som Nordens wålluſt war.

Skal då en nidings hand de ſtörſta dygder fälla,
 Då i ſin mognads höjd ſin meſta frugt de ge?
 En Guſtaf, en Bourbon *), ſom gjorde menſſjor fälla,
 Der ſlagne ligga de!

Så ſkulle egna barn, o Swea! dolken ſtöta
 Uti Hans faders-bröſt — Du fick ej likna Rom
 Uti des ungdom blott: Dig ſkal då åſwen möta
 Deß biſtra ålberdom.

Det järn, ſom honom fällt, ſig i dit hjerta trånger.
 Hur blodig är din blick! hur hes af gråt din röſt!
 Med ſorgligt ſpridda hår, hur matt dit huſwud hångr,
 Och faller på dit bröſt!

Från ſpheren, der du ljuſ kring dina hjeltar ſprider,
 O Waſas Soneſon! — Se ömkande dit land:
 Der i din likes blod ſig ſölar — o hwad tider! —
 Swenſk Ridderſmanna hand.

Han dem från ſplitets brant ledt ſällheten til möte;
 Han gaf dem fredens ſkygd; han lagrar åt dem ſkar —
 Och detta är hans lön! — Hwad ormar i ſit ſköte,
 För ådelſinnt — han bar!

*) Konung Henric IV i Frankrike.

Förſyn!

Försyn! jag är en matt, at kunna ögat sträcka
 Til Spiran i din hand — men himmel! är det blott
 Den rädda menlöshet, din äska skal försträcka,
 Och tyft — se dessa brott?

Nej Gud, du rättwis är, du skal din smorda hämma:
 Til rof åt örlog, split, och hungersår, och brand,
 Med wredgadt ögnakast jag ser dig redan lemna
 Mit arma Fosterland!

Se der hans bleka hamm bland wilda norrsken swäfwa!
 Hör dessa midnatts-skriån: det är hans händerop.
 Hör dem, och rytt af skräck, släng bojorna och båfwa,
 Du lömska tiger-hop!

Det blod, du gjutit ut, skal endast blod försona!
 Der hwilken hemsk Comet! — Hwart fly isfrån mit hem?
 Se modren ej sit barn, en son sin mor ej skona —
 Et nytt Jerusalem!

Men! — hwad owäntad dag, som dessa dimmor bryter!
 Gud! skal jag tro mit hopp? Han! Gustaf! lefwer än?
 Han lefwer: Se hans folk i glädjetårar flyter:
 Det fått sin Kung igen.

Den hand, som werldarne i deras kretsar slungat,
 Och fören wi bleswo til, talt våra huswud-hår,
 Har hämmat wiggens fart, som i hans sida lungat:
 Och döden modfälld står.

Miss.

Misgerningar och brott, at utan tygel rafa,
 Rättfärdiga Förshu! tilstädjer du ibland.

At kroka deras magt, som werlden fyllt med fasa;

Du fäller blott din hand.

O! se i nåder ner til våra olycks-bygder

Hjelp opp vår Konung snart med hälsan i des blod:

At han of för igen til våre fordne dygder,

Med wishet, ädelmod!

Ja, Gustaf! med en blick! du skingra skal de töknar,

Som kring din ljusa Char, i höjden af des lopp,

På twedrägts hwirfwel-wind ur barbariets öknar

Blodröda håst sig opp.

Skön, som din uppgång war — då alt emot dig myste,

Allt höjde up sin röst til läf och glädje-sång,

Då ur en stormig natt du först så tjusam lyste —

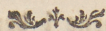
Skal bli din nedergång.

Förstorad — til dit slut du skal dig långsamt närma,

I årans gyldne sky — Din sista blick skal se

Förnöjd, uppå en jord, säll worden af den värma,

Och stockna leende.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

